נשחטה בהמה אחרת עמה לרבנן פרה כשרה. ואם תאמר ואותה ולא אותה וחבירתה לרבנן למה לי אי לשחוט בהמה אחרת עמה תיפוק ליה מטעם מלאכה כמו אחד דלעת עמה ויש לומר דאיצטריך לשחוט שתי פרות ונתכוין לשחוט דמשום מלאכה אחרת לא מפסלו כיון דשמיהן לשם פרה: **אבל** פרה דחולין **אימא לא** קמ"ל. ות"ת דאמר בריש זבחים (דף ז.) (ה) שחט אחת על מי שמחוייב חטאת פסולה על מי שמחוייב עולה כשרה דכתיב וכפר עליו ולא על חבירו חבירו דומיא דידיה שמחוייב חטאת כמותו והכא נמי נימא אותה ולא אותה וחבירתה דומיא דידה ויש לומר דהתם וכפר עליו משמע עליו מכפר ולא על חבירו מכפר על המחוייב חטאת כזה דשייכא ביה כפרה זו:

ושמואל אמר אף בהמה לעוף. ר"ח פסק כשמואל ורבי יוחנן דאמרי בהמה לעוף ובקונטרס פסק לחומרא כרב דאמר עוף לעוף דקיימי אמורא דמערבא כוותיה דאמרי דקה לדקה וגסה לגסה וכ"ש עוף לעוף דיותר חלוק עוף מבהמה ממה שחלוקין דקה מגסה וגם בה"ג פסק גסה לגסה ודקה לדקה ועוף לעוף: **כדי** ביקור **טבח חכם.** ובסכין הראויה לאותה בהמה חוץ לזאר כמלא זאר: **ורמינהי אלו טרפות בבהמה פסוקת הגרגרת.** ות"ת נהי דנבלה הויא מ"מ לא פקע מינה איסור טרפות וחייב אף משום טריפות דדמשמע בשמעתין דמסוכנת (לקמן לז.) והא דאמר בפרק חטאת העוף (זבחים דף סט:) יצא עוף טמא שאין במינו טרפה לא משום דלא שייכא ביה שחיטה ואפילו נשחטה הויא נבלה ופקע מינה איסור טרפה כי אתא איסור נבלה אגא פירוש שאין במינו טרפה היינו טרפה לחודיה דאף כי נשחט לקי אף משום נבלה וי"ל דהכי פריך דאי איתא דלא מהניא ביה שחיטה והויא ליה נבלה לא הוה ליה למיתני אלו טרפות אגא הוה ליה למיתני ואלו נבלות שהוא עיקר האיסור ואם תאמר דנקט איסור טרפה לאשמועינן שאם חתך כזית בשר מחיים דלקי אף משום טרפה ויש לומר דמתניתין דאלו טרפות משמע ליה לאחר שחיטה מדקתני סיפא כל שאין כמוה חיה ולא קתני כל שאין חיה: וליתשוב

[א] נשחטה בהמה אחרת עמה לרבי נתן פרה פסולה בהמה כשרה לרבנן פרה כשרה בהמה פסולה פשיטא נשחטה בהמה אחרת לרבי נתן איצטריכא ליה סד"א [1] ושחט אותה אמר רחמנא ולא אותה וחבירתה והיכי דמי כגון ששחט שתי פרות בהדי הדדי אבל בהמה דחולין אימא לא קמ"ל [2] חתך דלעת עמה דברי הכל פסולה [3] נחתכה דלעת עמה דברי הכל כשרה: **מתני'** נפלה סכין והגביהה נפלו כליו והגביהן השחיז את הסכין ועף בא חבירו ושחט [ד] אם שהה כדי שחיטה פסולה [ה] רבי שמעון אומר אם שהה כדי ביקור: **גמ'** מאי כדי שחיטה אמר רב כדי שחיטת בהמה אחרת אמרי ליה רב כהנא ורב אסי לרב כדי שחיטת בהמה לבהמה ועוף לעוף או דלמא אף בהמה לעוף אמר להו לא הוה בדיחנא ביה בחביבי דאישייליה אתמר אמר רב [ו] כדי שחיטת בהמה לבהמה ועוף לעוף ושמואל אמר אפילו בהמה לעוף וכן כי אתא רבין אמר רבי יוחנן אפילו בהמה לעוף רבי [ז] חנניא אמר כדי שיביא בהמה אחרת וישחוט יביא אפילו מעלמא [ח] נתת דבריך לשיעורין אמר רב פפא עומדת להטיל איכא בינייהו אמרי במערבא משמיה דרבי יוסי ברבי חנינא [ט] כדי שיגביהנה וירביצנה וישחוט דקה לדקה וגסה לגסה אמר רבא [י] השוחט בסכין רעה אפילו כל היום כולו כשרה בעי רבא שהיות מהו [יא] שיצטרפו ותפשוט לה מדידיה התם בדלא שהה בעי רב הונא בריה דרב נתן [יב] שהה במיעוט סימנים מהו תיקו: ר"ש אומר אם שהה [כדי ביקור]: מאי כדי ביקור [יג] אמר רבי יוחנן כדי ביקרו של חכם אם כן נתת דבריך לשיעורין אלא כדי ביקור טבח חכם: **מתני'** שחט את הוושט ופסק את הגרגרת או פסק את הגרגרת [יד] ואח"כ שחט את הוושט או שחט אחד מהן והמתין לה עד שמתה [טו] או שהחליד את הסכין תחת השני ופסקו רבי ישבב אומר נבלה ר"ע אומר טרפה כלל אמר רבי ישבב משום רבי יהושע כל שנפסלה בשחיטתה נבלה כל ששחיטתה כראוי ודבר אחר גרם לה ליפסל טרפה והודה לו רבי עקיבא: **גמ'** שחט את הוושט וכו' והודה לו רבי עקיבא ורמינהי [טז] אלו טרפות בבהמה נקובת

נשחטה בהמה אחרת עמה לרבנן פרה כשרה. דלא מתכוין: **לרבי נתן.** דמכשיר שחיטת חולין בלא כוונה בהמה כשרה ופרה פסולה ואע"ג דשלא בכוונה לא מסח דעתיה ולא מיקרי מתעסק במלאכה אחרת הואיל ושחיטתו כשרה מיפסלא משום ושחט אותה ולא אותה וחבירתה: **לרבנן פרה כשרה.** דהא שחיטת בהמת חולין לאו שחיטה היא ומשום מלאכה ליכא למיפסל דשלא במתכוין לא מיקרי עוסק במלאכה אחרת דטעמא דמלאכה אחרת משום דמסח דעתיה מפרה הוא והיכא דלא מיכוין למלאכה אחרת ליכא היסח הדעת והכי אמרינן לקמן נחתכה דלעת עמה דברי הכל כשרה: **פשיטא.** אכתי לא שמעינן דכל העוסקים בפרה פוסלין אותה במלאכה: **נשחטה בהמה אחרת לר' נתן אילטריכא ליה.** דכיון דמלאכה לא מיקריא שלא בכוונה כדאמרינן לקמן נחתכה דלעת עמה דברי הכל כשרה משום שחיטת חבירתה נמי אע"ג דשחיטה שלא בכוונה שמה שחיטה הוה אמינא לא תפסול דושחט אותה משמע ולא אותה וחבירתה והיכי דמי כגון ששחט שתי פרות אדומות בהדי הדדי: **קמ"ל.** דחולין נמי משמע אבל ריש"א דנתכוין [אלאחרת] לא אילטריכא דהכי נמי דאותה וחבירתה משמע שתי פרות אדומות מיהו כיון דנתכוין למלאכה אחרת מיפסלא משום היסח הדעת דלא גרעה מחתיכת דלעת: **חתך דלעת עמה דברי הכל פסולה.** דהא מלאכה היא: **נחתכה דלעת עמה דברי הכל כשרה.** דשלא בכוונה לא מיקרי עוסק במלאכה וריש"א לרבי נתן טעמא [ב] דכתיב ושחט אותה ולא חבירתה עמה ושלא בכוונה נמי שמה שחיטה: **מתני' נפלה סכין והגביהה.** ושהה בהגבהה זו: **כליו.** בגדיו: **או שהשחיז את הסכין.** קודם שחיטה: **ועף.** נתייגע וכשהתחיל לשחוט לא היה בו כח ופסק שחיטתו ובא חבירו ושחט: **כדי ביקור.** מפרש בגמרא: **גמ' מאי כדי שחיטה אמר רב כדי שחיטת בהמה אחרת.** ולא תימא כדי שיגמור שחיטתו ותו לא: **בהמה לבהמה ועוף לעוף.** כדי שחיטת בהמה אחרת משערין לשהיית שחיטת בהמה ובכדי שחיטת עוף אחר משערינן לשהיית שחיטת עוף: **או דילמא אפילו.** בכדי שחיטת בהמה משערינן לשהיית שחיטת העוף דהיינו קולא: **אמר להו לא הוה בדיחנא בחביבי דאישייליה.** לא היתה דעתי גסה בדודי רבי חייא כשלמדתי הלכה זו ולא היה בסבר פניס עמי שאשאלנו דבר זה. רב בר אחוה ובר אחתיה דרבי חייא הוה [יז]: **אף בהמה לעוף.** קולא היא שנתנו לעוף שיעור שחיטת בהמה לשהייתו: **לשיעורין.** פעמים שהיא רחוקה ופעמים קרובה: **עומדת.** כאן ומחוסרת הטלה לארץ: **אילא.** בין רבי חנינא לרבי יוחנן רבי יוחנן משער בשחיטה לחודה ורבי חנינא בעי הטלה ושחיטה: **דקה לדקה.** לשהיית בהמה דקה משערינן בכדי שחיטת בהמה דקה דכוותה. ואף על גב דרב ורבי יוחנן הלכה כרבי יוחנן [יח] כיון דקיס ליה לרבי יוסי בר רבי חנינא בשיטתיה דרב דאמר דקה לדקה וגסה לגסה ממילא שמעינן ועוף לעוף ועבדינן לחומרא: **בסכין רעה.** שאין חידודה חותך יפה: **אפילו כל היום כולו.** מאריך ושוהה בשחיטה אחת: **כשרה.** הואיל וכל שעה הוא מוליך ומביא ולא הפסיק בשחיטתו: **שהיות מהו שיצטרפו.** הפסיק ב' ושלש פעמים בשחיטה אחת ושהה בין שלשתן כדי שיעור שלם: **מדידיה.** השוחט בסכין רעה אלמא לא מצטרפי דקא ס"ל [יט] ואפילו הפסיק קאמר אלא שלא שהה בפעם אחת כשיעור: **הא בדלא שהה.** כלל: **במיעוט סימנים.** שחט הרוב ושהה במיעוט האחרון וגמר שחיטתו: **מהו.** מי אמרינן כיון דעבד ליה רובא אתכשר או דלמא כיון דהדר וגמרה כולה חדא שחיטה היא: **תיקו.** ולחומרא. [כ] ובמיעוטו קמא אי דגרגרת לאו מידי עביד ולא שהייה היא ואי דוושט דנקובתו במשהו מיטרפא ממה נפשך דהא כיון דשהה אזיל ליה מעשה קמא והוה ליה נקב בעלמא וטרפה. ונראה דהשוחט רוב סימנין והשלים מידו והעוף שוהה למות אסור לאחוז ולאתוך המיעוט בתורת שחיטה דמוטב שיכה על הצואר בסכין או יתמין עד שימות: **לדי ביקור חכם.** בדיקת סכין: **לשיעורין.** פעמים לחכם רחוק ופעמים קרוב: **טבח חכם.** שזה השוחט חכם הוא: **מתני' ופסק את הגרגרת.** היינו עיקור ובבהמה קאי: **אחת השני.** בין הסימן לצואר: **ופסקו.** מלמטה למעלה: [כא] **ישבב.** שם חכם וכן הוא בדברי הימים (א כד) גבי משמרות:

גמ'

מסורת הש"ס

(א) לעיל ט., ב) ל"ל חמיגא], ג) [לעיל ט. וש"נ], ד) [עיין תוס' לעיל ל: ד"ה החליל], ה) לעיל ט., ו) [עיין בריש"ף ובכלא"ש ובמשנה שבמשניות דלא גרסי ואח"כ במתניתין ועיין רש"ל], ז) [לעיל ל:], ח) לקמן מב., ט) [פסחים ד.], י) [בילה ד.],

תורה אור השלם

1. וּנְתַתָּם אֹתָהּ אֶל אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וְהוֹצִיא אֹתָהּ אֶל מִחוּץ לַמַّחֲנֶה וְשָׁחַט אֹתָהּ לְפָנָיו:

במדבר יט ג

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה אבל וכו' בריש זבחים חטאת ששחט' על מי כל"ל ותיבת אחת נמחק:

מוסף רש"י

נפלה סכין והגביהה. כגון שתפס סכין וביכך והתמיל לשחוט ותתך בסימנין וקודם שיגלים השחיטה נפלה סכין מידו (הפרדס ענ' קלה). **אם שהה כדי ביקור.** והוא שיעור שהייה (לעיל ט.). **שהה במיעוט סימנים** מהו תיקו. וכל תיקו לאיסורא לחומרא, פי' אותו מלא שיעור שיש בין חצי לרוחו נקרא מיעוט סימנים, אם שהה בין שחיטת חצי הסימנים או חצי הסימן ואחר כך הגליס השחיטה עד שיגיע לרוחב, הרי יש לך בין שהייתה באותו מלא שיעור כמו בין שהייה גמורה (הפרדס שם). **כדי ביקורו של חכם.** לבדוק הסכין, שהטבח צריך להראות הסכין לחכם העיר מפני כבוד החכם אע"ג שהטבח בקי בהלכות בדיקה (לעיל ט.). **נתת דבריך לשיעורין.** פעמים שהחכם רחוק מהטבח פעמים שהוא קרוב (שם). **טבח חכם.** שהשותט תלמיד חכם ואין מופלא בעיר ממנו, כלומר לא תלוי השיעור אלא בשהיית בדיקת סכין לחודיה (שם). **או שהחליד את הסכין.** כחוללה זו התחובה בחוטין (שם). **תחת השני.** שאחט כבר את הראשון (לעיל ל:).

שיטה מקובצת

[א] אבל רישא דנתכוון אף לאחרת: [ב] ורישא לר' נתן טעמא משום דכתיב: [ג] דקס"ד דאפי' הפסיק: [ד] מתיבת ובמיעוט קמא אי דגרגרת עד תיבת ימתין עד שימות נרשם עליו. וג"ב שבס"ד לא נמצא: [ה] יָשֵׁב וכן הוא בדברי הימים גבי משמרות כהונה הס"ד:

עין משפט נר מצוה

סו א מיי' פ"ד מהל' פרה אדומה הל"ח ועיין בכ"מ:
סז ב מיי' שם הל"ח:
סח ג מיי' שם הל"ח:
סט ד ה ו מיי' פ"ג מהל' שחיטה הל' ב ג ועיין בכ"מ סמג עשין סג טוש"ע יו"ד סי' כג ס"ב:
ע ז מיי' שם פ"ל הל"ז סמג שם טוש"ע יו"ד סימן יח סעי' ז:
עא ח מיי' שם פ"ג הל"ד ועיין בהשגות ובכ"מ ובל"מ סמג שם טוש"ע יו"ד סי' כג סעי' ג:
עב ט מיי' שם טוש"ע שם סעי' ד וסעיף ו בהג"ה:
עג י מיי' פ"ג מהל' שחיטה הל"ח ופ"ל מהל' אבות הטומאות הל"ב טוי"ד סימן מז:

רבינו גרשום

בענין לשחיטת [חולין] כוונה (לשחיטת חולין) בהמה פסולה ופרה כשירה דלא חשיבא מלאכה (דידה): נחתך דלעת עמה דברי הכל כשרה אפי' לר' נתן דפוסל פרה בשחיטת בהמה דחולין כשנשחטה בלא כוונה דהיא בת מינה וכיון דחשובה שחיטה דבהמה [שחיטה] כשרה לדבריו פסולה הפרה אבל נחתכה דלעת בלא כוונה אפי' לר' נתן דפוסל בשחיטת בהמה מכשיר בחתיכת דלעת בלא כוונה דאין חשובה (על) [לדברי] הכל מלאכה: נפלו כלים והגביהן כו' כלומר שנפלה מעפרתו ממנו: או דלמא אף בהמה לעוף כלומר כדי שחיטת בהמה לעוף: בחביבי זהו ר' חייא. עומדת להטיל איכא בינייהו כלומר ר' יוחנן דאמר אפי' בהמה לעוף שנפלה לארץ ואין לעשות לה אלא לשחוט וזהו שיעור קטן. ור' חנינא אמר כדי שיביא בהמה אחרת כו' כלומר לא שיביא ממש אלא שתהא עומדת לשם וישהא שיעור להפילה ולשחטה וזהו שיעור גדול. כדי שירביצנה ויגביהנה וישחוט כלומר ויגביה צוארה לשחוט: שהיות מהו שיצטרפו כלומר ולא שהה בבת אחת כדי שחיטת חברתה אלא שהה לפרקים שיעור כדי (שחיטתה) שחיטת אחרת. ותפשוט ליה מדידיה כלומר דהוא עצמו א' השוחט בסכין רעה דדמי כשהיות: שהה במיעוט סימנין מהו כלומר עדיין לא שחט אלא מיעוט אמרינן כיון דעדיין לא שחט הרוב לא חשיבא התחלת שחיטה וכשרה או דילמא כיון דשהה בשחיטה פסולה: כדי ביקור טבח חכם כלומר הסכין: ורמינהו אלו טרפות בבהמה נקובת הושט ופסוקת הגרגרת והא הכא דנפסלה

וליחשוב נמי דחזקיה. ומה תאמר אמאי לא פריך וליחשוב דזעירי דאמר (לעיל דף כ:) נשברה מפרקת ורוב בשר עמה נבלה וי"ל דאינה נבלה אלא אם כן נפסק נמי חוט השדרה והא תני לה דבנפסק חוט השדרה לחוד אסור אבל מחזקיה פריך שפיר דמשכחת ליה גיסטרא דנבלה אפילו חוט השדרה קיים כגון נעקרה אלע מכאן ואלע מכאן וחוט השדרה קיימת דקרי ליה רב גיסטרא בתלו טרפות (לקמן נב.) אי נמי שעשאה גיסטרא למטה מבין הפרשות דלא מיטרפא בפסיקת חוט השדרה וא"ת אמאי קשיא ליה דליחשוב דחזקיה ודרבי אלעזר והא לקמן בתלו טרפות (דף מב:) מפרש דלא חשיב בסג"ר ושב שמעתתא משום דאתיא בזה הכלל כל שאין כמוה חיה טרפה דטרפה היינו אסורה כמו אלו טרפות דאמר אלו אסורות קתני ויש לומר דלא משמע ליה לרבויי נבלה מזה הכלל דקתני כל שאין כמוה חיה דמשמע הלשון דעכשיו היא חיה אלא שאין יכולה לחיות עוד משום טרפות וא"ת אמאי פריך וליחשוב דרבי אלעזר והא בהמה שנתכתבו רגליה מן הארכובה ולמעלה אתי בזה הכלל דהיינו בסג"ר ואם כן שפיר שמעינן מיניה ניטל הירך וחלב שלה דאסורה ולא צריך למחשביה וי"ל דדלמא דמן הארכובה ולמעלה דאסורה היינו סמוך לגומת הגידים אבל למעלה ברחוק שרי וכן נשבר העצם דאמר בפרק בהמה המקשה (לקמן דף עו:) דהויא טרפה כשאין עור ובשר חופין את רובו שמא היינו בעצם שני אבל בעצם שלישי המחובר לגוף לא מיטרפא שום שבירת העצם גרידא ומיהו בפ"ק (לעיל דף כא.) פ"ה ניטל הירך והבשר והעור חופין עד חצי הירך או שליש הויא טרפה: **והדר** ביה רבי **זירא.** פ"ה ממה שהקשה מה לי בריאה מה לי בבני מעיים אלא טעמא [6] משום דכמאן דמנחא בדיקולא דמיא ופירש הא דבעי נקבו בני מעיים בין סימן לסימן דהיינו בין קנה לושט דאי נשחט הושט תחלה הוו בני מעיים כמאן דמנחא בדיקולא דמיא וגרסה דדעת הקונט' שאין [7] ל"ל דרבי זירא פליג אר"ל וקשה דנקבו בני מעיים בין סימן לסימן משמע אפילו בין ושט לקנה ועוד דמשני רבי זירא לדבריו דרבא קאמר ליה הוה ליה למימר קמיבעיא ליה ועוד דקאמר דהדר ביה רבי זירא מדבעי רבי זירא [8] נקבו לא הוה ליה למימר טפי אלא והדר ביה רבי זירא דבעי רבי זירא כו' אבל מדנקט מדבעי רבי זירא משמע שמן הבעיא חזר בו והכי פריך מדמקשה לרבא מה לי בריאה מה לי בבני מעיים שבכל מקום יש להתיר ס"מ דסבר דאין טרפות לחצי חיות ולא שייך למיבעי נקבו בני מעיים בין סימן לסימן ומתחלה מיבעי ליה נקבו אפילו נשחט הושט תחילה דהוי פשיטא ליה דיש טרפות לחצי חיות ומשני [9] לעולם לא חזר מן הבעיא ואליבא דרבא שהתיר בריאה פריך כיון דשרי בניקבה בריאה אחר שחיטת קנה זה מי אפשר [10] אלא מטעם שאין טרפות לחצי חיות ואם כן גם בבני מעיים תתיר:

ואמרינן לאו היינו דבעי אילפא. לכך הולכך כאן להביא ראייה מאילפא משום דרבי זירא סתם דבריו ולא אמר אלא מי מצטרף סימן ראשון לסימן שני או לא ולטהרה מידי נבלה גמרא הוא דקאמר לה לכך מדקדק מדקאמר לאו היינו דבעי אילפא ס"מ דלטהרה מידי נבלה קמיבעיא ליה: מולאו

בשחיטה וקא קרי לה טרפה. איתיביה רב אחא בר הונא לרבא כלומר כיצד אמרת (שחטה חתך זו פסק ולבסוף) [שאם פסק ולבסוף שחט] טרפה: והא הכא דקא חזינן אפי' פסק ואח"כ שחט נבלה אימא וכבר שחט נפסלה בשחיטה ומשום הכי נבילה (וזו ר' ענה דתלמוד) חדא דהיינו קמייתא. כלומר שחט את הושט וכבר שחט חדא לישנא היא ולא יכול לתרץ [כן] ודיין אומר אני דקשיא מתניתין: אלא אמר רבא אלו אסורות קתני. לעולם בין שחט את הושט ופסק את הגרגרת בין פסק את הגרגרת ואח"כ שחט את הושט הוי בנבלה ואי פרכת אלו טרפות בבהמה נקובת הושט ופסוקת הגרגרת לא קתני אלו טרפות אלא אסורות קא תני יש מהן נבלות ויש מהן טרפות ואלו שניהם נקובת הושט ופסוקת הגרגרת נבלות והשאר כאן משמונה עשר כולן טרפות. וליחשוב נמי דחזקיה כלומר לדבריך השתא ששונין אנו במשנה נבלות נחשוב נמי במשנה דחזקיה: ריש לקיש אמר כאן ששחט במקום חתך כו' כלומר המשנה דשנינן ושחט את הושט ופסק את הגרגרת כו' נבלה ששחט במקום חתך: ומי אמר ריש לקיש הכי והאמר ריש לקיש שחט את הקנה ואח"כ ניקבה הריאה כו' כלומר כיון דנשחטה הקנה אע"פ שעדיין לא נשחט הושט כל פסול שאירע בריאה אין אנו חוששין דאמרי' כיון דנשחט הקנה כמאן דמנחא הריאה בדיקולא דמיא כלומר כמי שמונח בסל ולשם יהא נקב הכא נמי כיון ששחט במקום חתך ליחשוב קנה כמו דמנח בדיקולא [6] ולשם נחתך ויהא כשר. אלא א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן לא קשיא כאן קודם חזרה כו' כלומר מה ששנינו אלו טרפות נקובת הושט נשנית קודם שחזר והודה ר' עקיבא לר' ישבב ומה ששנינו שחט את הושט ופסק את הגרגרת או שפסק את הגרגרת ואח"כ שחט את הושט נבלה נשנית לאחר חזרת ר' עקיבא לר' ישבב ומשנה לא זזה ממקומה כלומר אע"פ שחזר ר' עקיבא לר' ישבב אלו טרפות שקודם לא זזה ממקומה אמר רבא לא אמר ר' שמעון בן לקיש אלא בריאה כו' כלומר לא א"ר שמעון בן לקיש דכשירה אם ניקב לאחר שחיטת הקנה אלא בריאה הואיל וחיי ריאה תלויין בקנה והקנה כבר נשחט. (אי) אבל בני מעים לא. כלומר אבל אם ניקבו בני מעים בין סימן לסימן [טרפה] הכי גרסינן מי מצטרף סימן שני לסימן ראשון לטהרה מידי נבילה: א"ל רב אחא בר רב לרבינא דילמא

---

6) דכרי רבינו אלו תמוהים דכיון דכבר נחתך הגרגרת אלא כדרך שחיטה ומי כמאן דמנחא בדיקולא אין לך נבלה גדולה מזו וע"כ כמו שפירש רש"י דמקשה משחט אלא במקום חתך דג"כ תהוי נבלה וכמו שפירש"י וי"ע.

גמ' נקובת הוושט (ג). אלמא טרפה היא ולאו נבלה וכיון דחזר בו רבי עקיבא ההיא דאלו טרפות מני: **ששחט.** את הוושט ולבסוף פסק את הגרגרת: **כדבר אחר גרם לה דמיא.** דהא קודם שהתחיל בשחיטה נפסל אע"ג דבחדא שעתא היא: **פסק את הגרגרת כו'.** אלמא אפילו פסק ולבסוף שחט קרי ליה רבי יאשיה נבלה והודה לו רבי עקיבא: **אלא.** ההיא דאלו טרפות לאו טרפות דוקא קאמר אלא אלו אסורות קאמר: **ויש מהן נבלות.** כגון נקובת הוושט ופסוקת הגרגרת דאיתרע מקום שחיטה דידהו ואינך הוו טריפות: **וליחשוב נמי דחזקיה.** דכיון דאמרת נבלות מיתנו התם ליחשוב נמי הך: **נבלה.** ואפילו מפרכסת: **רשב"ל אמר.** לא תתני אלו אסורות אלא אלו טרפות ולא תיקשי: **לאן ששחט במקום חתך.** [3]כלומר מתניתין דהכא ששחט במקום חתך במקום שנפסק רוב הגרגרת כגר: **ואח"כ ניקבה הריאה.** בין שחיטת קנה לשחיטת הוושט: **אלמא.** כיון דריאה תלויה בקנה ונשחט הקנה הוי כמו שניטלה כולה מן הבהמה ומונחת בסל ותו לא מיטרפא בה בהמה וגבי פסק ולבסוף שחט א] נמי כיון דרובא נפסקה דהא פסוקת הגרגרת ברובא הוא הויא לה כמנחא בדיקולא ושוב אין לבהמה זו בשעת שחיטה אלא סימן אחד ובה אינה יולאה מידי נבילה: **אלא אמר רבי יוחנן.** משנה זו דאלו טריפות רבי עקיבא אמרה קודם שחזר בו ומשנתינו דקתני והודה לו רבי עקיבא לאחר חזרה: **ומשנה.** דאלו טרפות אחר שנשנית בבית המדרש לא זזה ממקומה לא שכחוה התנאים ולא עקרוה ממשנתם אע"פ שחזר בו רבי עקיבא וחזרו ושנו וקבעו [3]במשנתם אף לאחר החזרה. ואע"פ שזו קודמת לזו אין סדר למשנה ואע"ג דבחדא מסכת אמרינן בלפני אידיהן (ע"ז ז.) יש סדר למשנה ה"מ [7]סתם ואח"כ מחלוקת או מחלוקת ואח"כ סתם שהקפידו החכמים בסדורו משום דמחלוקת ואח"כ סתם הלכה כסתם[1] אבל במילי אחרנייתא לא קפדינן אסידרא: **אבל בבני מעיים לא.** אם נקבו בני מעיים בין קנה לוושט אחר שחיטת הקנה טרפה דחיותא דבני מעיים לא בקנה תלי אלא בוושט. לעולם דרך קנה ליחשב תחלה לפי שהוא סמוך לעור והוושט סמוך למפרקת: **הפרת.** דסבירא [2]לן כיון דמקלתה אשתחיט תו לא מיטרפא שאין טרפה לחצי חיות דהא לא סבירא[3] לרבי זירא דטעמא משום דאמרינן כמאן דמנחא בדיקולא דמיא: **והדר ביה רבי זירא.** מהאי טעמא ואודי דטעמא משום דכמנחא בדיקולא דמיא בריאה אבל בבני מעיים מיטרפא שהוושט עדיין קייס. ומנלן דהדר ביה מדבעי רבי זירא ניקבו בני מעיים בין סימן לסימן לאחר שחיטת הקנה דהוא לעולם ראשון: **מי מצטרף סימן ראשון לסימן שני לטהרה מידי נבלה או לא.** מי אמרינן סימן ראשון נשחט לב' דברים [להיתר] אכילה ולטהרה מידי נבלה וסימן שני לא בא להתירה באכילה שהרי טרפה אלא לטהרה וכיון דאינן שוין אין שחיטתן מצטרפות ואע"ג דסימן ראשון לטהר מידי נבלה נשחט מצטרף לשני: **סימן ראשון לסימן שני** גרסינן ולא גרסינן **סימן שני לסימן ראשון.** דראשון הוא דמצי לאיצטרופי לשני לטהר אבל שני לא מצי איצטרופי בהדי ראשון להיתר: הכי גרסינן **ואמרינן לאו היינו דבעי אילפא הוליא העובר את ידו בין סימן לסימן מי מצטרף סימן ראשון כו'.** והאי דאילפא בבהמה המקשה (לקמן סח:). עובר ניתר בשחיטת אמו אבל הוליא ידו קודם שחיטה אמרינן התם דאותו אבר דין טרפה שחוטה יש לו שאינו מטמא דמהניא ליה שחיטה לטהרו[3] דתנן התם [עב.] שחט את אמו ואח"כ חתכה מגע נבלה דברי רבי מאיר וחכמים אומרים מגע טרפה שחוטה וקבעי אילפא (שם סט.) הוליא עובר את ידו בין סימן לסימן מהו סימן ראשון נשחט להתיר ולטהרה וסימן שני לא בא לאותו אבר אלא לטהר: מי

מסורת הש"ס

א) לעיל כא. ע"ש, ב) [לעיל כא. תמוהה יא:] נדה כד., ג) גי' רש"ל ואבל שלה מיכר נבילה, ד) [יבמות ל. וסי נסמן], ה) לקמן סט., ו) [יבמות מב.],

גליון הש"ם

גמ' ועוד הא תנן. כרשב"ג הגירסא הא תניא: שם הא תנן ואח"כ. ועיין יומא מא ע"א:

הגהות הב"ח

(א) גמ' ועוד הא תניא ואמר כך: (ב) שם מדבעי כ' זירא: (ג) רש"י ד"ה נקובת הוושט ופסוקת הגרגרת אלמא:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) רש"י ד"ה אלמא וכו'. ולבסוף שחט שלא במקום חתך ממי וכו' כל"ל:

מוסף רש"י

ופסוקת הגרגרת. לרחבה ברובה (לקמן מב.). עשאה גיסטרא. שחתכה לרחבה או בצולבה כולו או בשדרה עד החלב, כל דבר החלוק לשנים קרי גיסטרא (לעיל כא.). נטלה ירך. ממקום חיבורו בבוקא לחטמא, וחלל שלה. כלומר לא שניטל העצם עם קצת הבשר הפנימי ונשאר בשר העליון והעור עד חצי הירך או שלישיתו ומופה את המכה, דהתם טרפה הוא כדתנן (לקמן עו.) בהמה שנתכתבו רגליה דהיינו אחרונים מן הארכובה ולמעלה טרפה, אבל כשנטל כל הבשר עד שנראית גופה של מקום החתך כעין חצי קיבדור"ל בלע"ז (לעיל כא.). נבלה. פע"פ שהיא עדיין חיה מטמאה כנבלה, דכמתה היא ולא כחיה (תמורה יא:).

שיטה מקובצת

א) והדר ביה ר' זירא מדבעי ר' זירא דבעי ר' זירא: ב) כאן ששחט במקום חתך וכו' מתני': ג) וחזרו ושנו וקבעו במשנתם החזרה: ד) ה"מ לענין סתם: ה) התרת דסבירא לך כיון: ו) דהא לא סבירא ליה לר' זירא: ז) דמהניא ליה שחיטה לטהרו מידי נבלה דתנן התם: ח) אלא טעמא הויא משום: ט) ונראה דדעת הקונטרס שאין נראה לו לומר דר' זירא פליג: י) מדבעי ר' זירא דבעי ר' זירא נקבו: יא) ומשני דלעולם לא חזר בו מן הבעיא: יב) זה אי אפשר להיות אלא מטעם:

מי מצטרף ראשון לשני. הואיל וגם הוא לטהר נשחט אז לא ופשיט התם[ה] אם מצטרף סימן ראשון לסימן שני להתיר שאר העובר באכילה לא יצטרף עמו לטהר אותו אבר מידי נבלה. ולענין ניקבו בני מעייס ממי תפשטו דמצטרף דלא מהני חילוק לפסול בשחיטה הואיל ובסימנין לא איתיליד ריעותא: **עד לאן לא איבעיא לו.** [ו]והשתא אהדרינן לשמעתין דאמרינן הדר ביה ר' זירא [לג:] מהתיא דלעיל מדבעי מהו לטהרה מידי נבלה מכלל דפשיטא ליה דאיטרפא בנקיבה דביני ביני: **לא הדר ביה.** ופשיטא ליה לרבי זירא דלקח באכילה שריא דאין טרפה לחלי חיות. והא דבעי רבי זירא לענין טומאה: **לדבריו דרבא.** דאמר לעיל [לג:] לא אמר ריש לקיש אלא בריאה אבל בבני מעייס טרפה מיבעיא ליה לר' זירא אם טהורה מיהא מידי נבלה או לא: **מדרש לקיש.** דאמר [שם] כיון שנתמך קנה הוי ריאה כמנחת בדיקולא שמע מינה אין מזמנין עובד כוכבים על בני מעייס משום ריאה [ז]דהוי כמי שהוציאה מן הבהמה בעודה מפרכסת ועובד כוכבים לאו בשחיטה תלי היתר אכילה דידיה אלא בהוצרה שחיטה אלא ואבר מן החי נאסר להן ואין יולאה להן מידי אבר מן החי עד שתמות אבל לישראל יצתה מידי אבר מן החי ע"י שחיטתה: **הוה יתיבנא קמיה דרב אחא.** כי אמר להא מילתא: **ולא אמרי ליה.** ונחתי בעצמי ולא הקשיתי לו: **הרוגה לאכול הוי.** משום דמעלי דאמר לקמן בסמוך הרוגה שיבריא: **מביא השחיטה.** שאינו מחוסר הפשט ויכול לאחזתו מיד קודם יציאת הנפש וממתין לה עד שתצא נפשה דאמרינן באבר מיתות (סנהדרין דף סג.) מנין שאסור לאכול מן הבהמה קודם שתצא נפשה ת"ל לא תאכלו על הדם[ט]: **אחד עובד כוכבים הוי.** ולא [ז]אמרינן במיתה תליא מילתא והויא אבר מן החי לגבייהו והיינו דלא כרב אחא: **ומדיחו יפה יפה.** מפני שעדיין נבהל הדם לצאת ולא יצא: **מתני' נידיס מסוחכות.** כלומר בלא נטילה דגזרו עליהם להיות שניות. ובגמרא פריך אפילו הוכשרו נמי אין שני עושה שלישי בחולין: **הוכשרו בשחיטה.** מגו דשריא שחיטה להך בשר מידי אבר מן החי משויא ליה נמי אוכלא לגבי טומאה: **גמ' כי לא יצא מהן דם נשרה.** בתמיה. זריקת דם הוא דשריא להו לכתיב (דברים יב) ודם זבחיך ישפך והדר והבשר תאכל: **שאינו מכשיר.** אם נפל על הזרעים: **דם הנשפך כמים.** הוי כמים[ז]: **דקיימא לן חיבת הקדש מכשרתן.** למיהוי אוכלא ולקבולי טומאה דתניא בפסחים (לה.) והבשר [ויקרא ז] לרבות עליה ולבונה דאע"ג דלאו אוכלא נינהו חיבת הקדש משויא להו אוכלא: **בכסף מעשר.** בירושלים דכתיב (דברים יד) ונתת הכסף וגו' ואשמועינן דשני עביד בהו שלישי דלא כר"מ: כל

מי [א]מצטרף סימן ראשון לסימן שני לטהרה מידי נבלה או לא עד כאן לא איבעיא לן אלא לטהרה מידי נבלה [ב]אבל באכילה אסורה א"ל רב אחא בר רב לרבינא דלמא לעולם לא הדר ביה ור' זירא לדבריו דרבא קאמר וליה לא סבירא ליה אמר רב אחא בר יעקב [ג]שמע מינה מדר' שמעון בן לקיש מזמנין ישראל על בני מעיים [ד]ואין מזמנין עובדי כוכבים על בני מעיים מאי טעמא ישראל דבשחיטה תליא מילתא כיון דאיכא שחיטה מעלייתא אישתרי להו עובדי כוכבים דבנחירה סגי להו ובמיתה תליא מילתא הני כאבר מן החי דמו אמר רב פפא הוה יתיבנא קמיה דרב אחא בר יעקב ובעי דאימא ליה מי איכא מידי דלישראל שרי ולעובד כוכבים אסור ולא אמרי ליה דאמינא הא טעמא קאמר תניא דלא כרב אחא בר יעקב [ה]הרוצה לאכול מבהמה קודם שתצא נפשה חותך כזית בשר מבית השחיטה ומולחו יפה יפה ומדיחו יפה יפה וממתין לה עד שתצא נפשה ואוכלו אחד עובד כוכבים ואחד ישראל מותרין בו מסייע ליה לרב אידי בר אבין [ו]דאמר רב אידי בר אבין אמר ר' יצחק בר אשיאן הרוצה שיבריא חותך כזית בשר מבית שחיטתה של בהמה ומולחו יפה יפה ומדיחו יפה יפה וממתין לה עד שתצא נפשה אחד עובד כוכבים ואחד ישראל מותרין בו: **מתני'** [ז]השוחט בהמה חיה ועוף ולא יצא מהן דם כשרים ונאכלין בידים מסואבות לפי שלא הוכשרו בדם [ח]ר' שמעון אומר הוכשרו בשחיטה: **גמ'** טעמא דלא יצא מהן דם הא יצא מהן דם אין נאכלים בידים מסואבות אמאי [ט]ידים שניות הן [י]ואין שני עושה שלישי בחולין וממאי דבחולין עסקינן דקתני חיה דאילו קדשים [כ]חיה בקדשים מי איכא ותו אי בקדשים כי לא יצא מהן דם כשרה [כא]הוא עצמו לדם הוא צריך ותו אי בקדשים כי יצא מהן דם מי מכשיר [כב]והאמר ר' חייא בר אבא אמר רבי יוחנן מנין [כג]לדם קדשים שאינו מכשיר שנאמר [כד]על הארץ תשפכנו כמים דם שנשפך כמים מכשיר שאינו נשפך כמים אינו מכשיר ותו אי בקדשים כי לא יצא מהם דם לא מתכשרי ליתכשרי בחיבת הקדש [כה]דקיי"ל [כו]חיבת הקדש מכשרתן א"ר נחמן אמר רבה בר אבוה הכא בחולין שלקחן בכסף מעשר עסקינן ודלא כר"מ דתנן כל

מולחו יפה יפה ומדיחו יפה יפה. הא דלא אדכר הדחה קמייתא כגון דחלליה בי טבחי כדאמר בפרק כל הבשר (לקמן דף קיג.) אי נמי משום דאיירי בבשר בית השחיטה ולא הוצרך להזכיר ולקדירה איירי אי נמי מיירי בלני אף ע"ג דלגלי לא בעי מליחה שאני הכא שנחתך קודם שתצא נפשה מבית השחיטה ועדיף מבישרא דאסמיק בפ' כילד צולין (פסחים דף עד.): **אחד** עובד כוכבים ואחד ישראל מותרין בו. משמע דטעמא משום דליכא מידי דלישראל שרי ולעובד כוכבים אסור ותימה דבפרק ארבע מיתות (סנהדרין דף נט.) פריך והא איכא יפת תואר ומשני שאני עובדי כוכבים דלאו בני כיבוש נינהו וה"נ [ט]שאני עובדי כוכבים דלאו בני שחיטה נינהו כדאמר לעיל ואין להקשות מהא דאמר פרק ד' מיתות (שם דף נח.) עובד כוכבים ששבת חייב וכן העוסק בתורה דבדבר שהוא מצוה לישראל לעשות לא שייך למימר מי איכא מידי דלישראל שרי וכו' ואע"ג דאמר אפילו ששבת בשני בשבת חייב מכל מקום לא דמי הואיל ויש מצות שביתה לישראל כמו בשבת ואע"ג דבן נח נהרג על העובדים כדאמר התם וישראל אינו נהרג נהי דפטור מ"מ לא שרי וא"ת דבפרק גיד הנשה (לקמן דף קב.) דפליגי אם נוהג אבר מן החי בטומאה ואמרינן מחלוקת בישראל אבל בבני נח דברי הכל מוזהרין על [י]הטומאה הטהורין בשלמא לרבנן אע"ג דאין ישראל מוזהר על אבר מן החי דטמא מ"מ אסיר ליה משום טומאה ולא אשכחת לישראל שרי ולעובד כוכבים אסור אלא לר' מאיר דאמר דאין נוהג אלא בבהמה טהורה בלבד והא איכא אבר מן החי לחיות ועופות הטהורין לישראל שרי ולעובד כוכבים אסור וכי תימא דלא חיישינן כיון [יא]דסתם אבר מן החי אסור לישראל מ"מ מאי פריך התם בפ' ארבע מיתות (סנהדרין דף נט.) מנגל דפחות משוה פרוטה וי"ל דמכל מקום [יב]אבר מן החי דילהו אסור משום דבעיא שחיטה אע"ג דעובד כוכבים אסור במשהו אלא בחזית בשר הא אמר ר' יוחנן [יג]דאי שיעור אסור מן התורה ולרבי לקיש דאמר אי שיעור מותר מן התורה דלמא לית ליה ההוא כללא אלא סבר לה כמ"ד הכא אין מזמנין עובדי כוכבים על בני מעייס: **השוחט** בהמה חיה ועוף ולא יצא כו'. משמע דלא חיה ועוף מכשירין וקשה להר"ר יעקב מאורליינ"ש דבגמרא דריש דלא קדשים אינו מכשיר מדכתיב על הארץ תשפכנו כמים דם הנשפך כמים מכשיר כו' ובפרק כסוי הדם (לקמן דף פד.) אמרינן דלא אמרינן בהמה בכלל חיה לכסוי משום דכתיב על הארץ תשפכנו כמים מה מים לא בעי כסוי אף אני נמי לא בעי כסוי אלמא בדם חיה ועוף דכתיב כסוי לא הוי בכלל תשפכנו כמים ויש לומר דכל דם הנשפך על הארץ שאין מקבלים אותו בכלי כגון דם חיה ועוף הוקשה למים בין לענין הכשר בין לענין פטור כסוי אלא דלענין כסוי גלי רחמנא דדם חיה ועוף בעי כסוי אבל מכל מקום הוקש למים לענין הכשר כיון דנשפך על הארץ: **ונאכלין** בידים מסואבות. לגלי אייתי דלא בעי הדחה אי נמי לקדירה והודחו במי פירות: **דם שאינו נשפך כמים אינו מכשיר.** הקשה הר"ר יעקב מאורליינ"ש דבפרק כל שעה (פסחים דף כב.) פריך והרי דם דכתב רחמנא וכל נפש מכם לא תאכל דם ותנן אלו ואלו מתערבין באמה ויוצאין לנחל קדרון ונמכרים לגננין לזבל ומשני אמר קרא על הארץ תשפכנו כמים מה מים מותרין בהנאה אף דם מותר בהנאה והשתא היכי דייקי היתר הנאה מהאי קרא לדם קדשים הא לא איתקש למים ויש לומר דמכל מקום כיון דדם חולין שרי בהנאה אם כן אכילה דכתיב גבי דם הויא אכילה ממש. [וע"ע תוספות פסחים דף כב. ד"ה מה]: ולמא

מסורת הש"ס

א) [עיין תוס' לקמן קב. ד"ה אלא לאו], ב) לקמן קכא:, ג) ג"ז סס, ד) [לקמן עד.], ה) [לעיל כט.], ו) פסחים כב: [נח. כ. לקמן לו:], ז) [לקמן לו:], ח) [לקמן סט.], ט) [ויקרא יט], י) [יומא עד.],

תורה אור השלם

1. רַק הַדָּם לֹא תֹאכֵלוּ עַל הָאָרֶץ תִּשְׁפְּכֶנּוּ כַּמָּיִם: דברים יב טז

גליון הש"ם

גמ' חיה בקדשים מי איכא. עיין יומא סד ע"א תד"ה למימר:

מוסף רש"י

מי מצטרף סימן ראשון לסימן שני. גרסינן, והכי מיבעי ליה סימן ראשון כשנשחטה בעוד אבר זה בתוכה היה בא להטיר אף באכילה ומשיצא אין מחיצת סימן שני בא על אבר זה אלא לטהרו מידי נבלה כדאמרן ותכ"ל מגבא טרפה שחוטה, מי מצטרף סימן ראשון שבא לו לטהר ולהתיר, עם זה שאינו בא אלא לטהר, להועילו מיהא לטהר הואיל ושניסה שוין בכך (לקמן סט.). ומולחו יפה יפה. יותר מבשר אחר, מפני שלא הספיק דמו לצאת וכשמולחו נבלע בתוכה, לפי שכשהבהמה מוציאה נשמה היא מתאמצת ומוציא דמה יפה (לקמן קבא:). וממתין לה עד שתצא נפשה. כדתניא בארבע מיתות (סנהדרין סג.) מנין לאוכל מבהמה קודם שתצא נפשה תלמוד לומר לא תאכלו על הדם, ואסמכתא דרבנן בעלמא הוא (לקמן שם). אחד עובר"ם כו'. דהואיל ומותר לישראל הותר אף לעובר"ם דליכא מידי לישראל שרי ולעובר"ם אסור (שם). מסייע ליה לרב אידי. הא דקתני שאף העכו"ם מותר בו (שם). הרוצה שיבריא. בשר זה טוב לרפואה (שם). הוא עצמו לדם הוא צריך. כל עצמה ועיקרה של שחיטת קדשים לדם היא לריקה (לעיל כט.). דם שנשפך כמים. דם חולין שאין חסין לקבלו בכלי, מכשיר. דאיתקש למים, אבל דם קדשים מתקבל בכלי וצריך ממנו למזבח ואינו נשפך לגיבוד כמים אינו מכשיר, דלא איתקש למים (פסחים טז.).

שיטה מקובצת

א) ע"כ לא איבעיא וכו' השתא אהדריה: ב) דהוריא כמי שהוציאוה מן הבהמה: ג) ולא אמרן במיתה תליא להו מלתא: ד) דם הנשפך כמים הוי כמים ומכשיר הס"ד: ה) והכא נמי נימא שאני עובדי כוכבים דלאו: ו) על הטמאים כטהורים בשלמא התם לרבנן אע"ג: ז) כיון דשם אבר מן החי אסור לישראל: ח) וי"ל דמ"מ איסור אבר מן החי דידהו משום דבעיא שחיטה ואע"ג:

עין משפט נר מצוה

עג א מיי' פ"ב מהל' מאכ"א הטומאה הל"ט:

עד ב מיי' פ"ז מהל' שחיטה הל"ב סמג עשין סג טור"ע יו"ד סי' כו סעיף ב (סמג שם טוש"ע יו"ד סי' כז ועיין בטור):

עה ג עיי' במיי' פ"ט מהל' מלכים ומה שכתב בזה הכ"מ בהל"ג ועי' בטור יו"ד סי' כז:

עו ד מיי' פ"ח מהל' שחיטה הל"ב טוש"ע יו"ד סי' כז ועיין בטור:

עז ה מיי' פ"ד מהל' מאכלות אסורות הל"ג סמג שם טוש"ע יו"ד סי' כח סעיף כב:

עח ו מיי' פ"ח מהל' מאכ"א הטומאה הל"ב:

עט ז מיי' שם פרק יא הלכה ב:

פ ח מיי' פ"י מהל' טומאת אוכלין הל"ז [ופ"ח מהלכות פסולי המוקדשין הלכה ו ועי"ש]:

פא ט מיי' פ"י מהל' טומאת אוכלין הל"ז ופי"ב מהל' מאכ"א הטומאה הל"ג:

רבינו גרשום

לעולם לא הדר ביה [ו]כלומר לא אמר דמותר כלומר והא אמר טענה זו דבעי למיהדר: אמר רב אחא בר יעקב שמע מינה מדר' שמעון בן לקיש מזמנין כו'. כלומר לריש לקיש דסבירא ליה שחט את הקנה ואח"כ ניקבה הריאה כשרה דאמרינן כמו דמנחא בדיקולא דמיא הכא נמי כיון ששחט הסימנין אמרינן בני מעין שתולין (בקנה אמרינן) [בושט] כמה דמנחא בדיקולא דמיא: אין מזמנין עובד כוכבים עליהן [ז] מחיים דלא גמר בהו מיתה וכאבר מן החי דמי ולהן אסור אבר מן החי אבל לישראל דבשחיטה תליא מילתא לית לן בה: תניא דלא כרב אחא בר יעקב. כלומר דחזינן דמזמנין עובד כוכבים אפי' (מחיים) [אבני מעיים]: הרוצה שיבריא. כלומר לשון בריא דאוכל מבית טביחתה קודם שתצא נפשה שטוב לאכול לכל אדם: אין נאכלין בידים מסואבות. זה שלא נטל ידיו: ידים שניות הן ואין שני כו'. כלומר מאי קרינן ידים שניות שהגוף טהור וידים חשובות טמאות אי נגע בשרץ כל הגוף טמא אלא איזהו שגופו טהור וידיו טמאות שנגע באוכלין טמאין שהאוכל ראשון וידיו שניות ואין שני עושה שלישי בחולין: הכא בחולין שלקחן בכסף מעשר כו' אי מה חולין אמרינן הא יצא מהם דם דאין נאכלין בידים מסואבות בחולין שלקחן בכסף ודלא כר' מאיר כו' דהא

ז) לשון זה אין לו הענה כלל וגרלאה דל"ל כלומר לא אמר דים ערפות לחלי חיות דוחלי ס"ל דמותר והא דשאלו שאלה זו לדבריו דר' זירא אמר. ב) גרלאה דל"ל דהוי כמו שנתלבו מחיים דעדיין לא גמר בהו מיתה וכו'.